

3. Ксьонзович І. Обдарованість – кінцевий результат, збіг багатьох факторів // Психолог. – № 19. – 2006. – с. 10.
4. Кульчицька О. І. Специфіка дитячої обдарованості // Обдарована дитина. – 2011. – № 1. – с. 3–10.
5. Липова Л. Про програми роботи з обдарованою молоддю на 2001–2005 р. // Управління школою. – № 7. – 2002. – с. 6–8.
6. Липова Л. Психолого-педагогічні умови розвитку обдарованості // Шкільний світ. – № 24. – 2010. – с. 17–23.
7. Лукашевич О. М. Технічна обдарованість: ціннісна регуляція розвитку // Обдарована дитина. – № 2. – 2012. – с. 17–23.
8. Матюшкин А. М. Концепция творческой одаренности // Вопросы психологии. – 2011. – № 6. – с. 29–33.
9. Нижник Г. Авторська корекційна розвивальна програма для обдарованих дітей // Психолог. – № 25. – 2010. – с. 28–30.
10. Чумакова М. В. Академічна обдарованість та методи її діагностики // Обдарована дитина. – № 2. – 2012. – с. 53–56.

Сакун А. В.,
д-р філос. наук, доцент,
завідувач кафедри філософії, політології та українознавства
Київського національного університету технологій та дизайну
м. Київ
Ayta s.@ ukr.net

ВІРТУАЛЬНИЙ ОСВІТНІЙ ПРОСТІР ЯК ЗАСІБ РОЗШИРЕННЯ МОЖЛИВОСТЕЙ ОСОБИСТОСТІ ДЛЯ ТВОРЧИХ ЗДІБНОСТЕЙ

Однією із суттєвих проблем когнітивного виміру соціальності є проблема віртуалізації. В першу чергу вона стосується освіти, яка окреслюється у сучасній науковій думці кількома підходами. У цілому їх можна звести до двох: перший підхід визначає віртуалізацію освіти як принцип дистанційної освіти, сенс якого полягає в активному застосуванні різноманітної символіки, відеофільмів, комп'ютерних навчальних програм, інтерактивних методик тощо [1]. У рамках другого підходу віртуалізація освіти означає соціальний процес, пов'язаний із розвитком сучасних технологій і обумовлений переходом суспільства до постраціональної комунікації, яка постає однією із основних ознак інформаційного (постмодерного) суспільства.

В даній ситуації необхідно виявити, що, власне, розуміється під процесом віртуалізації. Адже термін «віртуальний» має тривалу історію, яка починається ще з Томи Аквінського. Сьогодні під поняттям «віртуальний» розуміється або

вигаданий, уявлюваний об'єкт, або суб'єкт, а також категорія, відношення, дія тощо, які не присутні у даний момент у реальному світі, а створені уявою, людською думкою, або зімітовані за допомогою інших об'єктів чи відносин.

Завдання віртуалізації має на меті перетворити процес одержання знання, тобто освіти, з реального на віртуальний. Головна роль у цьому відводиться Інтернету як ключовій інформаційній технології сучасності. Проблематика взаємозв'язку Інтернету і суспільства досить часто піднімається сучасними філософами. Це пов'язано з переважанням у їхніх дослідженнях когнітивних та комунікативних складових, які є наслідком численних розвідок проблеми «мовних ігор» у працях спочатку постструктуралістів, а потім постмодерністів. В результаті ряд дослідників навіть ставляться до самого проекту Постмодерну як до засобу перепрограмування суспільства на нових засадах, внаслідок чого ми маємо потенційну можливість отримати нові виміри теоретичного мислення, виявити нові інваріанти усталеного простору зв'язків між наукою, освітою і різними сферами соціальної практики і комунікативного простору. Іншим напрямком досліджень вказаної проблематики виявлено, що «технологія Інтернету – нова технологія обміну інформацією на базі взаємопов'язаних мереж – є продовженням того процесу, який Арнольд Тойнбі називає процесом етерифікації, характерним для усіх сфер людського суспільства і культури»[2]. Цей процес «розпредметнення» комунікацій між індивідами супроводжується водночас створенням нового світу – світу об'єктивно-ідеальних смислів.

Проникнення Інтернету в систему науки і освіти, віртуалізація цих – знанневих – сфер людської діяльності приводить до ряду наслідків. Так, якщо раніше науковий текст був цілісний, завершений, втілював у собі стійку когнітивну систему, то тепер завдяки *гіпертексту* він стає майже нескінченним, постійно доповнюваним. Мається на увазі не тільки нескінченність у часовому чи просторовому сенсі, але й нескінченність його інтерпретацій. В силу чого, зазначає А. Огурцов, «система освіти повинна надати студентові найбільш соціально і культурно-значиму схему інтерпретації» [2]. Саме тому сутність освітньої діяльності за умов існування інформаційного суспільства трансформується. Викладач як головний суб'єкт навчального процесу перестає відігравати роль того, хто надає знання, роль своєрідного ретранслятора тексту, а стає «навігатором» у морі інформації, нескінченна кількість якої викликає, на думку М. Епштейна, «фрустрацію у людини» [3].

Таким чином, віртуалізація освіти має як позитивні, так і негативні наслідки. До позитивних слід віднести – демократизацію освіти, надання можливості якомога більшій кількості людей навчатися і навчати, мати доступ до навчальних матеріалів, робити навчальний процес нескінченним у часі та просторі. Крім того, віртуалізація освіти обумовлює зміну ролі викладача. Із негативних наслідків віртуалізації

процесу одержання знання слід в першу чергу відзначити потенційну загрозу для учня – нівелювання здатності концентруватися, виокремлювати головне в нескінченному масиві інформації, втрата здатності до теоретично-продуктивного мислення. Разом з тим, віртуалізація освіти може приводити також до виникнення позатериторіальних центрів продукування знань, центрів креативного мислення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Трохименко В. Дистанційне навчання педагогічних працівників: досвід і проблеми / Трохименко В. // Післядипломна освіта в Україні. – 2004. – С. 29-32.
2. Огурцов А.П. Постмодернизм в контексте вызовов науки и образования / А.П.Огурцов // Вестник Самарской гуманитарной академии. Серия «Философия. Филология». – 2006. – № 1 (4). – С. 3-27. – С.14.
3. Эпштейн М. Информационный взрыв и травма постмодерна / М. Эпштейн // [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.philosophy.ru/library/epstein/epsht.html>.

Тітченко С. Ю.,

*магістр педагогічної освіти
практичний психолог*

*НВК «Дошкільний навчальний заклад-
загальноосвітня школа I ступеня №240»*

м. Кривий Різ

madmuazel17/03@ukr.net

ПСИХОЛОГІЧНИЙ СУПРОВІД ОБДАРОВАНОЇ ОСОБИСТОСТІ В СУЧАСНОМУ ОСВІТНЬОМУ ПРОСТОРИ

В статье рассматриваются вопросы психологического сопровождения одаренного ребенка. Развитие одаренности не может рассматриваться без взаимодействия личности которую развивают и ее социального окружения. Необходимо учитывать всю личность, ее эмоциональные, интеллектуальные способности. Когда одаренного ребенка поддерживают должным образом он не бывает проблемным.

Ключевые слова: личностное развитие, специальные способности, исследовательская активность, феномен одаренности, творческие проявления, гармоничное развитие, психологическое здоровье

The article describes the issue of psychological support for a gifted child. The development of giftedness cannot be seen without the interaction of the developing personality and his social environment. It is necessary to take into account the whole personality. Her emotional intellectual abilities. When a gifted child is properly supported, it is not a problem.